

Hof van Beroep te Gent, arrest van 15 september 2005

*Wetboek Belgische nationaliteit – artikel 12bis, §1, 3° – artikel 299
Programmawet 27 december 2004 – interpretatieve wet – 7 jaar hoofdverblijf in
België – wettelijk hoofdverblijf*

*Code de la nationalité belge – article 12bis, §1, 3° – article 299 Loi programme
du 27 décembre 2004 – loi interprétative – résidence principale en Belgique
depuis au moins sept ans – résidence principale légale*

2005/AR/296

in de zaak van:

de heer Procureur-Generaal bij het Hof van Beroep te Gent, (...), appellant, (...)

tegen:

C., (...), geboren (...) (Albanië) (...), van Albanese nationaliteit, geïntimeerde, hebbende als raadsman mr. VEYS Jan, advocaat (...)

velt het Hof het volgende arrest:

1. Het Hof heeft kennis genomen van het vonnis van 13 januari 2005, gewezen door de Rechtbank van Eerste Aanleg te Gent, derde kamer. Partijen werden gehoord in hun middelen en conclusies en het Hof nam kennis van de overgelegde stukken. Alles gebeurde met inachtneming van artikel 24 van de wet van 15 juni 1935.

2. De eerste rechter willigt bij het bestreden vonnis de keuze van de Belgische nationaliteit, gedaan door geïntimeerde voor de ambtenaar van de burgerlijke stand te Gent op 21 januari 2004, in en verklaart het negatief advies van de Procureur des Konings niet gegrond.

Appellant is van oordeel dat een illegaal verblijf onmogelijk in aanmerking kan worden genomen om de periode van zeven jaar hoofdverblijf te berekenen. Met dit voor ogen voldoet geïntimeerde, volgens appellant, niet aan de verblijfsvoorwaarden van artikel 12 bis 1, 3° Wetboek Belgische Nationaliteit. Verder wijst appellant er op dat er in hoofde van geïntimeerde ernstige feiten zijn, eigen aan zijn persoon, die van aard zijn om een verzet tegen de nationaliteitskeuze te rechtvaardigen.

Geïntimeerde vraagt zich af of het hoger beroep wel tijdig werd aangetekend. Verder vraagt hij volgende prejudiciële vraag aan het Arbitragehof te willen stellen:

“Schendt artikel 299 van de Programmawet van 27.12.2004 tot interpreterende bepaling van artikel 12 bis § 1, eerste lid, 3° van het Wetboek van Nationaliteit, vervangen bij de wet van 1 maart 2000, met uitlegging in die zin dat het alleen van toepassing is op de vreemdelingen, die zich kunnen beroepen op zeven jaar hoofdverblijfplaats gedekt door een wettelijk verblijf, de artikelen 10 en 11 Grondwet nu deze interpretatieve werking beperkt is tot artikel 12 bis § 1, eerste lid, 3° van het Wetboek van Belgische Nationaliteit en niet meer op algemene wijze voor alle artikelen van het Wetboek voor Belgische Nationaliteit, waarin de vereiste van een bepaalde verblijfsduur voorkomt”.

Verder wijst geïntimeerde er op dat zijn verblijf in het Rijk tot 29.12.1999, datum van zijn meerderjarigheid, dient gelijk geschakeld te worden met een wettelijk verblijf. Hetzelfde dient volgens hem te gebeuren met de periode, gelegen tussen zijn verzoek tot regularisatie en de inschrijving in het Vreemdelingenregister (30.12.1999 tot 14 juni 2001). Met dit voor ogen besluit geïntimeerde tot zeven

jaar wettelijk verblijf in België. Wat betreft de gewichtige feiten, eigen aan zijn persoon, verwijst geïntimeerde naar de positieve evaluatie van de justitieassistent en zijn intussen goede integratie in de Belgische maatschappij en samenleving.

3. Artikel 12 bis 4, 3° lid W.B.N. bepaalt:

“De beslissing wordt aan de belanghebbende ter kennis gebracht door toedoen van de Procureur des Konings. De belanghebbende en de Procureur des Konings kunnen binnen de vijftien dagen na de kennisgeving hoger beroep instellen tegen de beslissing, bij een aan het Hof van Beroep gericht verzoekschrift”.

Uit stuk 2, gehecht aan de conclusies van appelland blijkt dat de griffier op 24 januari 2005 het voor eensluidend afschrift van het bestreden vonnis afleverde aan appelland. Een ter kennis bringing aan geïntimeerde is niet gebeurd vermits appelland zelf reeds op 03 februari 2005 een verzoekschrift strekkende tot hoger beroep neerlegde ter griffie van dit Hof. Het hoger beroep is derhalve tijdig.

4. Uit de informatie van de dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat geïntimeerde op 29 december 1996 op minderjarige leeftijd in België aankwam en zich de dag nadien vluchteling verklaarde. Hij was niet in het bezit van enig identiteitsdocument. De asielaanvraag werd door de Dienst Vreemdelingenzaken onontvankelijk verklaard. Deze beslissing werd op 10 januari 1997 aan geïntimeerde betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissing diende geïntimeerde op 15 januari 1997 een dringend beroep in bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen. Deze instantie bevestigde op 21 mei 1997 de beslissing tot weigering van verblijf. Geïntimeerde diende derhalve het grondgebied te verlaten. Dat hij geen gevolg gaf aan het bevel, doet geen afbreuk aan de vaststelling van zijn onwettig verblijf in het land.

Op 13 juni 1997 diende geïntimeerde dan een verzoek in tot regularisatie in toepassing van de wet van 15 december 1980. De commissie van advies van regularisaties bracht op 9 september 1999 een negatief advies uit. Geïntimeerde diende op 28 oktober 1999 een tweede verzoek in tot regularisatie om humanitaire redenen. Op 12 januari 2000 diende geïntimeerde dan een aanvraag tot regularisatie in in toepassing van de wet van 22 december 1999. De minister machtigde geïntimeerde dan, na een gunstig advies van de Commissie voor regularisaties, tot een onbeperkt verblijf. Zijn verblijfstoestand werd op 14 juni 2001 geregulariseerd door afgifte van een bewijs van inschrijving in het Vreemdelingenregister.

Het is derhalve duidelijk dat geïntimeerde pas sedert 14 juni 2001 legaal in België verblijft. De periode vanaf de asielaanvraag, waarop trouwens een weigering kwam, tot aan de inschrijving in het Vreemdelingenregister, kan geenszins als een wettig verblijf worden aangezien. Geïntimeerde werd in die periode “gedoogd” als niet begeleide minderjarige, meer niet. Appelland wordt terzake in zijn argumentatie gevolgd (zie punt IV en V van zijn conclusies). De regularisatie van zijn verblijfsituatie bij toepassing van de wet van 22 december 1999 maakt van het verblijf van geïntimeerde voorheen geen wettig verblijf. Van een retroactieve werking van de regularisatie van zijn verblijf kan in casu geen sprake zijn.

Toen geïntimeerde op 21 januari 2004 zijn verklaring aflegde de staat van Belg te willen verkrijgen bij toepassing van artikel 12 bis, 5 1, eerste lid, 3° W.B.N., voldeed hij dus niet aan de bij dit artikel gestelde voorwaarden.

Sedert de interpretatieve wet (artikel 299 van de Programmawet van 27 december 2004) kan er geen twijfel meer bestaan dat artikel 12 bis, 1, eerste lid, 3° W.B.N. alleen van toepassing is op vreemdelingen, die zich kunnen beroepen op zeven jaar hoofdverblijfplaats, gedekt door een wettelijk verblijf. Dat is ook maar logisch. Er anders over oordelen betekent dat een volgehouden misdrijf beloond zou worden met een onomkeerbaar permanent verblijf.

De bepaling van artikel 299 van de Programmawet van 27.12.2004 is wel degelijk van toepassing op huidige zaak (art. 7 Ger.W.). Een geïnterpreteerde wetsbepaling wordt geacht steeds de betekenis te

hebben gehad welke door de interpretatieve wetsbepaling wordt vastgesteld (zie Cass. 7 mei 1996, Arr. Cass. 1996, 410).

4. Artikel 299 van de Programmawet van 27.12.2004 houdt geen kennelijke schending in van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet. Dit artikel zegt hoe de notie “hoofdverblijf” moet worden geïnterpreteerd in artikel 12bis, §1, eerste lid, 3° W.B.N. Hieruit afleiden dat aan de notie “hoofdverblijf” voorkomend in andere artikelen van het W.B.N. een andere interpretatie dient gegeven te worden is noch correct, noch logisch. De lectuur van de voorbereidende werken van de wet van 1 maart 2000 (Snel Belg Wet) leert ons dat het de wil van de wetgever was uit te sluiten dat een onwettig verblijf in aanmerking kwam voor de berekening van de vereiste verblijfsduur. Van enige ongelijke behandeling, in het leven geroepen door artikel 299 van de Programmawet van 27.12.2004, is dus geen sprake.

OM DEZE REDENEN,
HET HOF, op tegenspraak,
Verklaart het hoger beroep ontvankelijk en gegrond;

Doet het bestreden vonnis teniet en opnieuw wijzende:

Zegt voor recht dat het ongunstig advies van het Openbaar Ministerie met betrekking tot de nationaliteitskeuze van C., (...) gegrond is;

(...)

Aldus gewezen en uitgesproken in openbare terechtzitting van het Hof van beroep te Gent, eerste kamer, zitting houdende in burgerlijke zaken, van vijftien september tweeduizend en vijf.

Aanwezig:
G. Brugmans, Kamervoorzitter; A. Van de Putte, Raadsheer; G. Jocqué Raadsheer; B. Caignau, Griffier,

